

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej naruszenie art. 2 ust. 1, art. 4 ust. 2 i ust. 3 dyrektywy 2011/92 w połączeniu z załącznikami II i III do tejże dyrektywy.

Art. 2 ust. 1 dyrektywy 2011/92 nakłada na państwa członkowskie obowiązek, aby „zapewnić podleganie przedsięwzięć mogących powodować znaczące skutki w środowisku, między innymi z powodu ich charakteru, rozmiarów lub lokalizacji, wymogowi uzyskania zezwolenia na inwestycję i oceny w odniesieniu do ich skutków, przed udzieleniem zezwolenia”.

W myśl art. 4 ust. 2 dyrektywy 2011/92, państwa członkowskie określają za pomocą badania indywidualnego bądź ustalonych przez siebie progów lub kryteriów (tzn. w ramach „screeningu”), czy przedsięwzięcia objęte załącznikiem II do tej samej dyrektywy powinny zostać poddane ocenie skutków, jakie wywierają na środowisko naturalne.

Według art. 4 ust. 3 dyrektywy 2011/92, przy ustalaniu kryteriów lub progów „screeningu”, „uwzględnia się odpowiednie kryteria selekcji wymienione w załączniku III”.

Odwierty w celu rozpoznawania i poszukiwania złóż kopalin, są objęte załącznikiem II do dyrektywy 2011/92, gdyż kwalifikują się jako „głębokie wiercenia” w rozumieniu pkt 2 lit. d) tegoż załącznika.

Są to przedsięwzięcia, które nie mogą zostać uznane, na podstawie globalnej oceny, jako niewywierające znacznych skutków na środowisko.

Zdaniem Komisji, państwa członkowskie są zobowiązane do objęcia tych przedsięwzięć „screeningiem” przy zastosowaniu istotnych kryteriów zawartych w załączniku III do dyrektywy 2011/92.

Jednakże krajowe akty prawne transponujące do polskiego porządku prawnego dyrektywę 2011/92 wyłączają z procedury „screeningu” przedsięwzięcia polegające na poszukiwaniu lub rozpoznawaniu złóż kopalin wykonanych metodą odwiertów o głębokości do 5 000 m (z wyjątkiem wierceń zlokalizowanych na tzw. „terenach wrażliwych”, tzn. w strefach ujęć wody, na obszarach ochronnych zbiorników wód śródlądowych oraz na obszarach objętych formami ochrony przyrody, w postaci parków narodowych, rezerwatów przyrody, parków krajobrazowych i obszarów „Natura 2000” i otulinach tychże obszarów objętych formami ochrony przyrody, gdzie procedurze „screeningu” podlegają otwory wiertnicze o głębokości od 1 000 m).

Skutkuje to w istocie wykluczeniem znakomitej większości odwiertów w celu rozpoznania lub poszukiwania złóż kopalin zlokalizowanych poza „terenami wrażliwymi” z procedury „screeningu”.

Takie wykluczenie, bez wzięcia pod uwagę wszystkich istotnych kryteriów zawartych w załączniku III do dyrektywy 2011/92 jest według Komisji niezgodne z art. 2 ust. 1, art. 4 ust. 2 i ust. 3 dyrektywy 2011/92 w połączeniu z załącznikami II i III do tejże dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 26, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 14 października 2016 r. – Salzburger Gebietskrankenkasse, Bundesminister für Arbeit, Soziales und Konsumentenschutz

(Sprawa C-527/16)

(2017/C 014/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: Salzburger Gebietskrankenkasse, Bundesminister für Arbeit, Soziales und Konsumentenschutz

Druga strona postępowania: Alpenrind GmbH, Martin-Meat Szolgáltató és Kereskedelmi Kft, Martimpex-Meat Kft, Pensionsversicherungsanstalt, Allgemeine Unfallversicherungs-anstalt

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy unormowana w art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ⁽¹⁾ moc wiążąca dokumentów, o których mowa w art. 19 ust. 2 tego rozporządzenia, obowiązuje również w postępowaniu przed sądem w rozumieniu art. 267 TFUE?
- 2) Na wypadek odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:
 - a) Czy wspomniana moc wiążąca obowiązuje również wtedy, gdy wcześniej odbyło się postępowanie przed Komisją Administracyjną ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego, które nie doprowadziło do porozumienia ani do wycofania spornych dokumentów?
 - b) Czy wspomniana moc wiążąca obowiązuje również wtedy, gdy zaświadczenie „A 1” zostanie wydane dopiero po formalnym stwierdzeniu przez przyjmujące państwo członkowskie obowiązkowego ubezpieczenia na podstawie swojego ustawodawstwa? Czy wymieniona moc wiążąca obowiązuje w tych przypadkach również retroaktywnie?
- 3) W przypadku gdy w pewnych okolicznościach dokumenty, o których mowa w art. 19 rozporządzenia (WE) nr 987/2009, mają ograniczoną moc wiążącą:

Czy jest sprzeczna z zawartym w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 zakazem zastępowania pracownika sytuacja, w której zastąpienie nie następuje w formie delegowania przez tego samego pracodawcę, lecz przez innego pracodawcę? Czy ma w tym względzie znaczenie to,

- a) czy ten pracodawca ma siedzibę w tym samym państwie członkowskim co pierwszy pracodawca lub
- b) czy między pierwszym i drugim delegującym pracodawcą istnieją powiązania personalne lub organizacyjne?

⁽¹⁾ Dz.U. L 284, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 17 października 2016 r. – Confédération paysanne, Réseau Semences Paysannes, Les Amis de la Terre France, Collectif vigilance OGM et Pesticides 16, Vigilance OG2M, CSFV 49, OGM: dangers, Vigilance OGM 33, Fédération Nature et Progrès/Premier ministre, Ministre de l'agriculture, de l'agroalimentaire et de la forêt

(Sprawa C-528/16)

(2017/C 014/29)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Confédération paysanne, Réseau Semences Paysannes, Les Amis de la Terre France, Collectif vigilance OGM et Pesticides 16, Vigilance OG2M, CSFV 49, OGM: dangers, Vigilance OGM 33, Fédération Nature et Progrès

Strona pozwana: Premier ministre, Ministre de l'agriculture, de l'agroalimentaire et de la forêt